

Polítics, economistes, demògrafs i la gent que ve de fora (II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 26 de juliol de 2023

Quan l'any 1978 el franquisme es va transformar en el règim de la Constitución, Catalunya tenia un total de 5,8 milions d'habitants. A 2023, s'han convertit en 8 milions de persones. **L'increment ha estat d'un 40% per cent** de ciutadans, la majoria dels quals són de procedència estrangera o fills de famílies de nacionalitats ben diverses. És cert, com hem comentat abans, que hi ha alguns països (pocs) on l'increment ha estat similar. El problema específic català és que en aquesta qüestió plou sobre mullat.

Els que ja hi érem –aquells a qui se'ns coneixia com a catalans– hem estat i som els primers a desfilar cap avall. Quan confirmen que hem perdut un quart de milió de parlants, volen dir això, no que als catalans se'ns hagi girat l'àrea lingüística del cervell.

Al mateix any 1978, el País Basc tenia una població de 2,1 milions de persones i ara, segons dades de 2023, en tenen 2'23 milions. És a dir, només **130 mil persones més** de les que hi havia fa 45 anys, una xifra que representa un **6 per cent** de la població basca. **Un 40 per cent a Catalunya, el 6 per cent al País Basc. Gairebé set vegades més percentuals. Set!**

Aquestes dades del País Basc deuen fer patir als nostres oficialistes, però en canvi, tots sabem que aquell petit país funciona molt millor que Catalunya i no té pinta que hagi de desaparèixer per manca de bascos. Si el País Basc disposa de tots els recursos fiscals, no és només per fortuna, sinó per una altra manera de fer i de fer-se respectar, probablement.

Però amb aquestes dades no n'hi ha prou. Si tenim en compte

l'evolució del PIB per càpita, que és un bon indicador per saber el nivell de productivitat i de riquesa, el resultat és sorprenent. El País Basc, amb dades referencials a partir de 1995, **supera en 3.300 euros any per persona** el PIB persona/any dels catalans, tot i la seva "desgràcia" de créixer només un 6% de la població en els darrers decennis. I el que és més simptomàtic, el nivell de vida dels bascos és **2.500 euros anyals superiors al nostre**, el risc a la pobresa un 10% en contra del 25% del Principat i Guipúscoa i Biscaia són la primera i segona província de l'Estat en qualitat de vida, respectivament. Qualitat de vida inclou també la neteja, està clar.

Sembla clar que la demografia desbocada no contribueix, per si mateixa, a l'increment de la riquesa i el benestar. Altra cosa és el benestar de segons quins sectors... Sembla evident que hi ha altres factors, tant o més importants, com deuen ser la disponibilitat dels propis recursos fiscals com hem apuntat abans. A Catalunya se'n va un 8% del PIB, que dit d'una altra manera, **equival a un terç dels impostos** que paguem. De cada deu euros que paguem, 3,3 euros volen cap a Madrid, solidàriament com diuen els nostres amics de l'esquerra espanyola delegada.

En aquest marc referencial de descapitalització històrica, hi ha dos actors polític/socials que han tingut un gran pes en la determinació de l'increment demogràfic recurrent i exagerat d'ençà dels anys trenta: són l'Estat espanyol i l'empresariat català, cadascun amb objectius diferents, però que finalment s'han anat complementant.

Al nostre entendre, aquesta pràctica es va estrenar amb la Dictadura de Primo de Rivera poc després de la monumental vaga de la Canadenca i de la lluita violenta entre sindicats i patronal, prolegomen de la proclamació del regim autoritari l'any 1923. Fou una primera experiència, en aquest cas sí de lluites compartides, en què l'arribada massiva de persones de procedència meridional, per primer cop, va servir per rebentar

el mercat laboral i els salaris després de la repassada col·lectiva de la Canadenca.

Posteriorment, els anys 60, l'operació va degenerar encara més profundament amb una segona onada migratòria descomunal que va alterar tota la trama civil, cultural i lingüística forjada durant deu centúries prèvies. La nació.

Fou durant el règim dictatorial del general Franco, entre els anys 60 i 80, quan van arribar 2,5 milions de persones també provinents del sud, una circumstància que lògicament va escalfar tant l'economia que fins que no va esclatar la crisi del petroli dels anys setanta, això va anar com un autèntic tro. La corrupció es va convertir en el gran motor i una gran finestra d'oportunitats. I també el món immobiliari, el sector industrial en general i l'automobilístic en particular, i més tard, el del consum i tants i tants sectors que penjaven de tot plegat, una circumstància que va omplir de felicitat a moltíssima gent, tant, que també es van animar a tenir fills i més fills per celebrar-ho.

Pocs seguidors dels qui van rebre amb furor incondicional el virregnat autonòmic del president Jordi Pujol, s'haguessin pogut imaginar que el seu referent polític nacional per excel·lència, l'home que s'emocionava de tant en tant quan parlava de l'estimada Catalunya, veuria com una gran oportunitat repetir la jugada de la transferència de masses a les acaballes del segle XX. Potser en un moment de revelació divina i autoengany complaent, va considerar que tot el desgavell sociocultural i urbanístic dels anys seixanta ja s'havia superat. O potser va arribar a la conclusió que Catalunya és el poble escollit i esdevé el gran marc experimental de la barreja. "Donde el universo trenza la sardana", emulant un dels eslògans franquistes a l'Hospitalet de Llobregat d'aquells anys de creixement franquista devastador (*España*, en lloc d'*Universo*, deia el lema).

Efectivament, entre els anys 1996 i la crisi brutal del totxo

del 2008, que precisament fou objecte important de tota aquesta gran jugada mestre, els polítics autonomistes s'afegien contents a l'estratègia històrica de l'empresariat local, per millorar l'economia en general i les seves misèrrimes entrades autonòmiques per engreixar el pressupost de la Generalitat Borbònica. Qui diu que no siguem ocurrents? Mirem amb números què van representar aquesta gran negociació. **El pressupost de l'any 2010**, després de l'acord de finançament més important de la història de Catalunya, com deien els del Tripartit, va ser de **30,5 mil milions d'euros**. Va significar un increment de **3.300 milions** en relació amb el pressupost pretèrit. Doncs bé, només dos anys més tard, ara amb el Govern dels millors (CiU) i a conseqüència de la gran crisi immobiliària i financera, el pressupost de l'autonomia regional **va tornar a les dades de 2009**! Tres anys més tard, sense comptar la inflació, el pressupost retornava als **27,1 mil milions del 2009**, però amb un detall ben significatiu; el milió i mig de persones immigrants que van començar a arribar intensivament a Catalunya a partir del 2000 ja estaven entre nosaltres i precisaven lògicament, els mateixos serveis que la resta de ciutadans.

No va ser fins l'any 2017 que la Generalitat va tornar a superar els **30 mil milions d'euros** de pressupost anyal el gran referent històric del millor acord de finançament de la història. Si tenim en compte la inflació, ni el pressupost de l'any 23 equival al del 2010 (*) .Ara som 8 milions i cada cop més pobres gràcies a l'astúcia, el frau i la manipulació dels autonomistes. **D'aquests que deien que ens farien lliures!**

Qui més es fregava les mans amb aquestes **grans iniciatives locals** va ser lògicament l'Estat: l'Estat espanyol perquè des dels anys vuitanta juga un partit molt plàcid en el qual ell escriu les grans normes legals i determina les condicions econòmiques –en un marc democràtic, això sí, només faltaria– i uns quants, des de l'interior, entretenen els indígenes amb encantaments. La jugada és bastant bona perquè ells també

saben que quanta més activitat econòmica i més PIB català, més incrementen els ingressos i, de passada, la desnacionalització i el caos sociocultural a Catalunya es materialitzarà amb major rapidesa i efectivitat. En un ritme més accelerat del que encara es trobava. Però a més, és voluntari, consentit, i sobretot és cosa de progressistes amb iniciativa.

Tot un fenomen.

(*) Informació estadística: Datos Macro